

متن پرسش

با سلام خدمت استاد عزیز و گرانقدر: بنده یادداشتی درباره اینکه آیا در برجام و مذاکرات اخیر به رهبری تحمیل صورت گرفته! دارم که می‌خواستم اگر صلاح بدانید نظر ارزشمندتان را بفرمایید: یک سوال از منتقدان آتش‌بس و مذاکره □ چرا رهبر شهید بطور کاملاً صریح و شفاف در نامه برجام (هنگام تایید اولیه نه بعد از اجرای ناموفق آن) از نقاط منفی آن صحبت کرده‌اند اما رهبر حاضر انقلاب، هیچ نقطه منفی از آتش‌بس و مذاکرات نفرمودند؟ ایشان دو بار از مذاکرات نام بردند یک بار خطاب به مردم: مسلماً فریادهای شما در میادین، در نتیجه مذاکرات مؤثر است. و بار دیگر خطاب به امام زمان (عج): به دعای خاص حضرتتان برای غلبه قاطع بر دشمن چه در صحنه مذاکرات و چه در میدان نبرد دل بسته‌ایم. آیا رهبر حاضر در این موضوع به این مهمی تعارف کرده‌اند که نقطه ضعفی را ذکر نکرده‌اند؟ چرا رهبر حاضر از خطرات و عواقب انحراف به این بزرگی سخن نگفتند چنانکه رهبر شهید صریح و شفاف درباره برجام عواقب و نقاط ضعف را ذکر کردند؟ نتیجه‌گیری: مصوبه آتش‌بس، انحراف و نقطه ضعفی نداشته است و یک تصمیم بسیار صحیح، بدون تحمیل و خردمندانه بوده است. پ.ن: عین متن رهبر شهید در نامه تایید برجام: «محصول مذاکرات که در قالب برجام شکل گرفته است، دچار نقاط ابهام و ضعف‌های ساختاری و موارد متعددی است که در صورت فقدان مراقبت دقیق و لحظه‌به‌لحظه، میتواند به خسارت‌های بزرگی برای حال و آینده‌ی کشور منتهی شود.» متن کامل نامه: <https://farsi.khamenei.ir/message-content?id=۳۱۱۶۸> □ ناصر بهارلو، عضو هیات علمی دانشگاه تربیت دبیر شهید رجایی https://eitaa.com/N_Baharloo با تشکر از لطف شما

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: جناب آقای حجت الاسلام مهندس وطن فداء در کانال «راجعون (بازگشت به خویشتن) https://eitaa.com/bazgasht_be_khishtan نکات خوبی را فرموده‌اند که عیناً آن نکات خدمتتان ارسال می‌شود. درباره این موضوع باید یادداشت مفصلی نوشت، اما پیش از آن به این بیندیشیم؛ مذاکرات ایران با اروپا، امریکا و سازمان ملل تاریخچه‌ای به درازای عمر انقلاب دارد اما آیا این مذاکرات در برهه‌ها و دولت‌های گوناگون معنای یکسانی داشته است یا اینکه سیری طی شده و این معنا دوره به دوره تغییر کرده است؟

در نگاهی ساده مذاکره، مذاکره است چه فرقی دارد؟ اما در نگاهی عمیق تر و تاریخی تر به نظر می‌رسد ذات قوم و اصیل انقلاب توانسته است مذاکره با غرب، که در دهه هفتاد و در دوران جناب خاتمی به سان یک #ایدئولوژی دنبال می‌شد را به مرور به تراز یک #استراتژی در دوران جناب روحانی فروکاسته و اکنون نیز در دوران اخیر آن را در حد یک #تاکتیک میان تاکتیک های گوناگون عرصه نبرد تنزل دهد. یا اینکه مذاکره با امریکا در دولت موقت یا دولت اصلاحات که ذیل پارادایم #تسلیم به غرب تعریف می‌شد را به مذاکره ذیل چارچوب #منفعت و #چارهجویی در دولت تدبیر و امید بدل ساخته و اکنون مذاکره را ذیل گفتمان عمومی #مقاومت جایابی کند.

اینکه اکنون اصل مذاکره مصلحت است یا مفسده، خدمت است یا خیانت، وجیه است یا بی وجه موضوعی قابل بررسی است و شاید با مطلوبیت های نگاه خالص انقلابی فاصله داشته باشد اما اینکه در سیر مذاکرات در دولت‌های پس از انقلاب، امروز، اولاً ذیل گفتمان مقاومت و ثانیاً صرفاً در تراز یک تاکتیک نبرد در کنار سایر تاکتیک‌ها دارد دنبال می‌شود، نه به عنوان یک ایده آل یا حتی یک استراتژی، پیروزی بزرگی است در مسیر دولت سازی انقلاب و زمینه‌ی مهمی است برای رفتار انقلابی‌تر دولت‌های بعد و البته محصول زحمات ۴۷ ساله رهبران و نخبگان انقلابی و همراهی توده‌ی مردم که باید مورد توجه قرار گیرد. من حس میکنم ما از مسیری که آمده ایم غافلیم لذا نقد ما نسبت به مذاکرات یک عقب ماندگی تاریخی دارد و در فضای دوره ی تاریخی اصلاحات یا روحانی دارد مشابه سازی میشود ، لذا حامل نحوی تحجر می‌شود.

بنده در مواجهه با متن جناب آقای حاج آقا وطن پناه اینطور نوشتنم: با سلام. بنده خدا را شکر می‌کنم که این چنین دقیق یادداشت خود را تحت عنوان «مذاکره با امریکا؛ از ایدئولوژی تا استراتژی از استراتژی تا تاکتیک» با مخاطبان در میان گذاشته‌اید. بسیار نکات دقیقی را به میان آورده‌اید. توجه به تاریخی که نه تاریخ آمریکا می‌باشد بلکه تاریخی است که با ایران آغاز شده، بسیار مهم است و اینجاست که ما به هر دلیلی وارد تاریخی شده‌ایم که حتی با این معنا از مذاکره حرف دیگری داریم غیر از حرف‌هایی که تاکنون تحت عنوان مذاکره در بین ما و آمریکا یا در بین ملل دیگر با همدیگر پیش می‌آمده. ای کاش رفقای عزیز ما در این مورد بسیار بیندیشند.

تصور این که هنوز از نظر دیپلماسی در تاریخ جنگ قبل از رمضان قرار داریم، نوعی غفلت از تاریخی می‌باشد که با نفی ابرقدرتی آمریکا آغاز شده و لذا نباید تصور شود این نوع مذاکرات که بعد از جنگ رمضان در میان است از جنس مذاکرات قبلی می‌باشد، در حالی که «دولت و ملت» ایران در تاریخ دیگری قرار گرفته است و اگر گمان می‌کنیم از موضع ضعف وارد مذاکره شده‌ایم به جهت آن است که هنوز خود را در تاریخ گذشته احساس می‌کنیم، غافل از این که حضوری بسیار بزرگ در نسبت ایران با آمریکا در دل «ملت و دولت» ایران پیش آمده و «ملت و دولت» در این حضور بزرگ حاضرند و پیام‌های رهبر عزیز انقلاب حکایت از این حضور دارد که به آینده درخشانی که پیش روی ما می‌باشد تذکر می‌دهند

